

Göçtü kervan kaldık dağlar başında...

Osman Arı

1 Haziran 2017

<http://www.haberiyat.com/akif-emrenin-ardindan/goctu-kervan-kaldik-daglar-basinda>

Hafızamı zorlamama rağmen ilk ne zaman ve nerede tanışmıştık, hatırlayamıyorum. Sanırım 1982-83 yıllarında Yıldız Üniversitesi öğrencileri olarak yaptığımız bir etkinlikte tanışmış olmalıydık. İsmi saygın bir ağabey olarak aramızda dolaşırdı. Ona ait zihnindeki en eski ve en belirgin hatıra ise Fatih'te kaldığı öğrenci evine yaptığım ziyarettir. O ziyaretten bende geriye kalan, ne konuştuğumuzdan ziyade; öğrenci evinin panosundaki şiirdi: Fuzuli'nin Su Gazeli.. Eksikliğini hissettiğim ancak birlikte olduğumuz arkadaşların pek gündeminde olmayan bir konuydu şiir, edebiyat, sanat.. Demek ki kültür, sanat, edebiyat ile ilişkili biriydi.

Tahran Yunus Emre Enstitüsündeki fotoğraf sergisi esnasında Enstitü Müdürü Turgay Bey "Çağdaş Türk Mimarisi ve Turgut Cansever" konulu bir program yapmak istediğini ve benim bu konuda nasıl yardımcı olabileceğimi sorunca ilk aklıma gelen isim O'ydu. Akif Emre için içinde olursa tam da Turgut Cansever'e yakışır bir program olur diyerek hemen Akif abiye tel ettim. Pazartesi günü akşamüstü 5 civarıydı. Hal hatırdan sonra fotoğraf sergisini sordu.(Fotoğrafların seçiminde yardımcı olmuştu) Ardından yapmayı düşündüğümüz programı söyledim. Çok sevindi, 3-4 isim teklif etti, yaklaşık tarihi ve program formatını konuştuk. Siteyi sordum. Bildiğin problemlerimiz var biraz dedi ve selamlaşıp kapattık. Ertesi gün (Salı günü) İran Mimarlar Organizasyonundan bir mimar ve Turgay Bey ile program içeriğiyle ilgili toplantı yaparken aldım acı haberi: Akif Ağabey kalp krizi geçirmiş ve vefat etmiş.. Hayatımda en sarsıldığım vefat haberi idi.

Akif Emre bizim ağabeyimizdi. Mahallemizde komşuyduk. On yılı aşkın bir süredir kendi aramızda "Suskunlar Meclisi" olarak adlandırdığımız 1980-86 yılları arasında üniversitelerde öğrencilik yapmış 6 (Akif abiyle 7) arkadaşla düzenli olarak ayda bir evlerimizde bir araya gelir Türkiye ve dünya gündemiyle ilgili sohbetler yapardık. Daha sonra Akif abinin teklifiyle hatırat okumaya başladık. Ali Ulvi Kurucu'nun Hatıratından, Sabahattin Zaim'e, Cenap Şahabettin'e, Necip Fazıl'a, Bir Devir İki Kadın, Sarıklı Basmacı.. bütün İslam coğrafyasının son yüzyılının serencamını anlatan onlarca hatıratı onun sayesinde okuduk, birlikte mütalaalar yaptık. Şunu farketmiştim. Akif abi zaten bu eserleri okumuştur. Kendisinin böyle bir okumaya ihtiyacı yoktu. Ancak bizim hiç değilse bu vesileyle okumayla/kitapla irtibatımızın devam etmesini, gündelik hayatın hayhuyu içerisinde ufalanıp gitmememize yardımcı oluyor, sohbet ortamında bizi bozulmaya, çürümeye karşı uyarıyor bize yol yordam gösteriyordu.

Akif abi çok konuşmaz hele nutuk atmaya hiç sevmezdi. O görüşmelerde gündemin çok hareketli, çok yoğun olduğu zamanlarda bile bazen gündemle ilgili hiç konu açılmazdı. O anlat-

mazsa biz de sormazdık. Hatta eşim özellikle toplantının evimizde yapılacağı zamanlarda heyecanla Akif abiye sormak istediği soruları bana aktarır ve cep telefonun imkânlarıyla sohbeti kendisinin de dinlemek istediğini söylerdi. Ancak bu talebi hiç bir zaman gerçekleşmedi.

Çok geniş bir ilgi alanı vardı. Tarih, medeniyet, kültür, edebiyat, şehir-mimari, sanat (sinema, resim, hat, fotoğraf) .. Bundan dolayı da son derece isabetli tespitler yapardı. Sığ gündemle hiç işi olmadı. O'nun bütün ümmeti kucaklayan, düştüğü yerden kaldıracak medeniyet merkezli bir gündemi vardı. Yazdığı yazılarda, yaptığı belgeselerde, gezdiği coğrafyalarda hatta çektiği fotoğraflarda ısrarla ve titizlikle bu hassasiyete riayet etti. Kaliteyi, değerli ve kalıcı olanı önemsendi. Ucuz zafer sarhoşluğuna ve şımarıklığına hiç kapılmadı. Aksine iktidar sarhoşluğunun çürütücü, tahrip edici ve yozlaştırıcı yanına dikkat çekti hep.

Amacım (kendisinin de hiç hoşlanmayacağı) bir Akif Emre güzellemesi yapmak değil. Zaten ihtiyacı da yok. Ancak O'nu kıymetli/değerli kılan hususiyetlerin anlatılmasının, paylaşılmasının örneklik oluşturması açısından önemli olduğunu düşünüyorum. Güce ve iktidara göre konum belirlendiği, doğrunun/yanlışın gücün taleplerine göre şekillendiği bir ortamda Akif Emre'nin her ne pahasına olursa olsun adalet ve hakikatten yana tavır alması görmezlikten gelinecek bir husus olmasa gerektir. Bedeli ödenmiş bir duruş ve tavır alıştı O'nun duruşu. İslamcılığın hızla muhafazakârlığa ve sağcılaşmaya doğru evrildiği bir dönemde, ısrarla bunun tehlikelerine değinmiş ve muhafazakârlığı kitapsız dindarlık olarak adlandırmıştır.

Güç ve iktidarla arasında titizlikle korumaya çalıştığı bir mesafe vardı. Bu mesafe O'na daha eleştirel bakabilme imkânı sağlıyordu. O'na göre (Deniz Baran'ın aktarımıyla) "Bir insanın doğruluğunu güç ile olan ilişkisi belirler". Cemaatlerin, entelektüellerin, STK'ların bu kadar iktidar ile yakın ilişki içersinde olmasını doğru bulmuyordu. En yakın arkadaşlarının siyasetin, bürokrasinin en tepe noktalarına gelmesine rağmen O bu mesafeyi özenle hep korudu. Maalesef bu titizliği/hassasiyeti yanlış değerlendirildi ve birikimlerinden istifade yoluna gidilmedi. Kimi konulardaki eleştirel tutum ve yazıları hoşla gitmiyordu. Dünya Bülteninden ayrıldıktan sonra uzun süre boştta kaldı. Bu zaman zarfında birikimlerinden istifade edebileceğimiz bir istihdamın gerçekleşmesine maalesef gücümüz yetmedi.

Müthiş bir sezgi (feraset) gücü vardı. Hadiseler ve bazı şahıslar hakkındaki öngörülerinde yanıldığına şahit olmadım. Gazetecilerin, siyasilerin (sözümona) kanaat önderlerinin uçaklara doluşup FETÖ'nün okullarını ziyarete giderken, Türkçe Olimpiyatlarında duygulanıp salyasümük ağlarken; Akif Emre başında bulunduğu haber sitesinde bu şovları haber olarak bile görmedi. Bu bile isteye yaptığı çok bilinçli bir tavidir. Bu hassasiyet ve asil duruşunu görmeyenler/anlamayanlar devir değişince FETÖ için galiz küfürler etmesini bekledi. Nitekim Haberiyyat'ta yazdığı manifesto mahiyetindeki "Başlarken" yazısında "kimi hikâyeleri yokluğa mahkûm etmenin gereğine ve bilmek kadar bilmek istememek hakkına" vurgu yaparak bir haber sitesi için yeni ve farklı bir tavır ortaya koyuyordu.

Son yirmi yılda yazdıkları aslında Türkiye'nin, özelde de "İslamcılar"ın serencamıdır. Vefatından bir hafta önce yazdığı "Çürüme de umut da hep olacak " yazısı belki de en açık olarak ifade ettiği bu serüvenimizdir. Umarım kitaplarını yayına başlayan Büyüyen Ay yayınları en kısa zamanda köşe yazılarını, dergi yazılarını ve konuşmalarını kitap haline getirir ve istifa-demize sunar.

Akif Abi hiç bir dünyalık kirleri üzerine bulaştırmadan bütün güzellikleriyle aramızdan çekilip gitti.

Yazdığı yazılar sarsıcıydı, vefatı da sarsıcı oldu.

Bize Endülüs'ten, Üsküp'ten, Kudüs'ten, İsfahan'dan, Peşaver'den, Bağdat'tan, Şam'dan, Çamlıca'dan haberler, muştular getiren haberci gelmeyecek artık .

Ramazanda Kapitalizme kafa tutan simitçiyi kimse yazmayacak.

Boğazın erguvanları açılmak için Akif abinin her bahar yazdığı erguvan yazısını beklemeyecek.

Yahya Efendiden boğazın serin sularına dalarak murakabe yapan kimse duygularını bizimle paylaşmayacak.

Göçtü kervan kaldık dağlar başında.

Susunlar Meclisinin payına katı bir sükût kaldı.

Eyvallah Akif Abi...